

ство много имъ помагаше да бѣдѣтъ обикнѣти отъ народа. Всякакъ ся говоряше за това, гдѣ-то сѣ паднѣли въ немилость, и оня, кои-то бѣ постигнѣла тая сѣдба, сравнявахъ ги съ първы-ты народны юнацы, а още повече ако ся намѣряше отъ тѣхъ нѣкой, обдаренъ съ човѣшко сърдце да обыча да прави обикновенно добро. Всяка нѣгова стѣпка ся имаше за истинно родолюбіе, всяка нѣгова рѣчь ся зимаше за най-чистѣ мѣдрость. А никакъ ся и не помышляваше на това, че лесно може да ся намрази, за гдѣ-то не е можялъ да угоди, или отъ нѣкакъвъ-си лошъ нѣравъ, на кое-то така чѣсто сѣ подвръгнѣти дворскы-ты чиновници, любимци и министри. Въ Цариградѣ отъ врѣмя-то на Болгароктона сѣ ся промѣнили двадесѣтъ и пять царѣ, та трѣбва много голѣмци да сѣ паднѣли въ немилость. Ала на това не ся е ни мыслило.

— Царевъ пріятель бѣше, казваше ся за тоя, или за оня.

— Сега е народенъ пріятель...

Па кымахъ съ главъ и намигвахъ съ очи, кое-то значаше: той е лѣжепріятель царевъ, зашто-то е паднѣлъ въ немилость, трѣбва да е много честить, и до толкова мѣдрѣ, щото да чуе и трава-та какъ расте.

— Тоя е былъ при голѣмо-то огнище, казвахъ още; той ся е грѣялъ, гдѣ-то е най-голѣмый пламѣкъ; съ очи-ты си е гледалъ въ най-яснѣ-тѣ видѣлинѣ—трѣбва всичко да знае.

И слѣпо му ся вѣрваше. А той желаяше пакъ да ся докопа до двора, като че ли е изъ рая изгоненъ, и обличяше ся въ облѣкло на неправедно изгоненъ ангелъ, а вратилъ бы ся на драго сърдце у тоя рай, само ако быхъ му отворили врата.

Мнозина ся и повръцахъ. А нѣкой си на старость ся